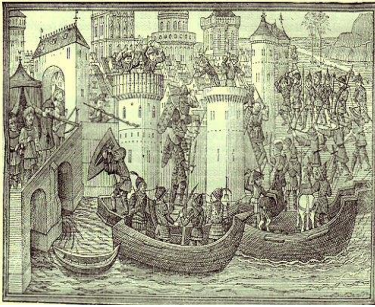

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ (1453)

7 Απριλίου 1453μ.Χ., ο Μωάμεθ ο Β' αρχίζει την πολιορκία της Κωνσταντινούπολης με 250.000 στρατό έναντι 7.000 μόλις υπερασπιστών (5.000 Έλληνες και 2.000 Γενουάτες, Βενετοί κ.α.). Η βοήθεια που προσδοκά από τη Δύση ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο τελευταίος αυτοκράτορας του Βυζαντίου, δεν έρχεται· μόνο ο Ιουστινιάνης φτάνει με 700 άνδρες για να βοηθήσει. Ο Μωάμεθ προσπαθεί με κάθε μέσο να καταλάβει την Πόλη. Είχε παραγγείλει ένα τεράστιο κανόνι που χρειάστηκαν 70 ζευγάρια βόδια να το σύρουν και 1.000 άνδρες. Το ελληνικό πυροβολικό όμως χτυπά

τα πυρομαχικά του τεράστιου κανονιού, και το κανόνι σκάει. Ακολουθεί συγκλονιστική ναυμαχία στον Κεράτιο κόλπο, όπου ο Φλαντανελλάς με 4 μόνο πλοία νικά τα 130 τούρκικα σε 3 μόνο ώρες. Ο Μωάμεθ αγριεμένος θέλοντας να πάρει εκδίκηση, σε μια νύχτα, 22 προς 23 Απριλίου, περνάει πίσω από το Γαλατά από τη στεριά, 72 ολόκληρα πλοία, σέρνοντάς τα πάνω σε σανίδες αλειμμένες με λίπος και τα ρίχνει στον Κεράτιο κόλπο. Οι Έλληνες όμως τα αναχαιτίζουν. Στις 23 Μαΐου ο Μωάμεθ ζητά την παράδοση της Πόλης, όμως ο Κωνσταντίνος αρνείται με αποφασιστικότητα να την παραδώσει. Ο Μωάμεθ απελπισμένος σκέφτεται να λύσει την πολιορκία που είχε κρατήσει περίπου 50 μέρες. Όμως ένα σημείο που συμβαίνει τον κάνει να αλλάξει γνώμη: ολόκληρος ο τεράστιος τρούλος της Αγίας Σοφίας καίγεται από αόρατη φωτιά, έπειτα το φως ανεβαίνει στα ουράνια κι ο τρούλος αχνοσβήνει σαν το σίδερο που βγαίνει από την πυροστιά. Ο Μωάμεθ ερμηνεύει αυτό το σημάδι ότι ο Θεός εγκαταλείπει τους Έλληνες και ετοιμάζει γενική επίθεση. Το βράδυ της 28 Μαΐου τελείται στην Αγια-Σοφιά Θ. Λειτουργία, που έμελλε να είναι η τελευταία, και συμμετέχουν όλοι: ο βασιλιάς, αξιωματούχοι, κλήρος και λαός. Γονατιστοί παρακολουθούν με ευλάβεια τη Θ. Λειτουργία και κοινωνούν τα Άχραντα Μυστήρια.

Στις 2 μετά τα μεσάνυχτα της 29 Μαΐου, ο Σουλτάνος δίνει το σύνθημα της γενικής εφόδου. Οι Τούρκοι ουρλιάζοντας σαν δαιμονισμένοι επιτίθενται στους ελάχιστους υπερασπιστές που αναγκάζονται να είναι διεσπαρμένοι σ' όλο το μήκος των τειχών. Το 1^ο κύμα επίθεσης αποκρούεται με επιτυχία. Ακολουθεί 2^ο κύμα εφόδου από σκληρούς πολεμιστές. Ο αυτοκράτορας αφιսπεύει, βγάζει τη βασιλική του στολή και φορώντας κοινή πανοπλία μάχεται σαν απλός στρατιώτης. Οι λίγοι γενναίοι Έλληνες και Φιλέλληνες αμύνονται με ηρωισμό, ώσπου λαβώνεται ο Ιουστινιάνης και αποχωρεί. Επικρατεί αναστάτωση, η άμυνα χαλαρώνει και οι Τούρκοι μπαίνουν από μια μικρή πόρτα που είχε μείνει ανοιχτή- πιθανόν από προδοσία- την Κερκόπορτα και υψώνουν τη σημαία τους. Ξαφνικά μια φωνή μέσα κι έξω από τα τείχη σκεπάζει την αντάρα του πολέμου: Η ΠΟΛΙΣ ΕΑΛΩ (έπεσε). Είναι απόγευμα. Ο αυτοκράτορας κεντρίζει το άλογό του και πέφτει σαν το Σαμψών πάνω στους αλλόφυλους. Είναι τέτοια η ορμή του και η θωριά του, που οι Τούρκοι σκορπίζουν πέφτοντας απ' τα τείχη. Παλεύει απεγνωσμένα εδώ και 5 ώρες με το ξίφος στο χέρι βουτηγμένος στο αίμα και τη σκόνη· σηκώνει το σπαθί του και απλώνονται σωρός οι Τούρκοι. Πολεμάει σαν λιοντάρι και πέφτει ηρωικά. Ο θρύλος λέει πως τη στιγμή που ο βασιλιάς περικυκλώθηκε από τους Τούρκους, άγγελος Κυρίου τον άρπαξε και τον έκρυψε σε μια σπηλιά, αφού πρώτα τον μαρμάρωσε. Ο "Μαρμαρωμένος Βασιλιάς" περιμένει αιώνες τώρα στη σπηλιά, μέχρι ο άγγελος να του δώσει ζωή, για να διώξει με το σπαθί του τους Τούρκους από την Κωνσταντινούπολη. Παραδοσιακοί και θαυμαστοί θρύλοι αναπτύχθηκαν γύρω από την Άλωση της Πόλης, για να θρέψουν τις ελπίδες και το θάρρος του έθνους επί αιώνες. Όλοι μοιάζουν σ' ένα σημείο: ο χρόνος σταμάτησε με την κατάληψη της Ιερής Πόλης και η τάξη στον κόσμο θα επανέλθει με την ανακατάληψή της. Στην Ήπειρο υπάρχει η εξής δοξασία: ένα πουλί φέρνει την αναγγελία της πώσης της Πόλης σε μια ομάδα βοσκών που ποτίζουν τα κοπάδια τους στο ποτάμι. Τα νερά του ποταμιού σταμάτησαν να κυλάνε, αφού και το φυσικό στοιχείο θεώρησε ότι η πώση της Πόλης ήταν κάτι ανήκουστο. Το ποτάμι θα συνεχίσει πάλι να κυλάει, μόλις απελευθερωθεί η Πόλη.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ; ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟΣ-ΜΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΟΣ

Παράλληλα προς τη σχολική αγωγή και παιδεία που παρέχεται σε όλα τα παιδιά, υπάρχει και η Ειδική Αγωγή που ασκείται σε παιδιά και εφήβους που παρουσιάζουν κάποια απόκλιση από το κανονικό (τυφλοί, κωφοί, ανάπηροι κ.α.). Ειδικοί του κλινικού χώρου, όταν πρόκειται να προσδιορίσουν την έννοια του όρου «κανονικός» ή «φυσιολογικός» βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Πράγματι ποιος θα μπορούσε με απόλυτη βεβαιότητα να χαράξει τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ «φυσιολογικού» και «μη φυσιολογικού»;

Ο R.Laing αναφέρει το εξής:

“Η κατάσταση του να είναι κανείς αλλοτριωμένος, κοιμισμένος, να έχει χάσει τις αισθήσεις του, να είναι εκτός εαυτού, θεωρείται ότι αυτή είναι η κατάσταση του φυσιολογικού ανθρώπου. Η κοινωνία δίνει τρομακτική αξία σ’ αυτό που εκείνη θεωρεί φυσιολογικό άνθρωπο. Εκπαιδεύει τα παιδιά να “χάνουν τον εαυτό τους” και να γίνονται παράλογα και κατ’ αυτόν τον τρόπο «φυσιολογικά». Οι θεωρούμενοι φυσιολογικοί άνθρωποι έχουν σκοτώσει γύρω στους 100.000.000 φυσιολογικών συνανθρώπων τους, στα τελευταία 50 έτη”.

Μήπως πρέπει να αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας για τους δήθεν φυσιολογικούς ανθρώπους;

ΟΥΡΑΝΙΟ ΔΕΝΤΡΟ

Η ανάταση του ανθρώπου προς τον ουρανό μας φέρνει στο νου τη σκέψη του Πλάτωνα, που ονόμαζε τον άνθρωπο ουρανοφύτευτο δέντρο, εντελώς αντίστροφο προς τ’ άλλα δέντρα. Όλα τα δέντρα έχουν τις ρίζες και τον κορμό τους στη γη, γιατί από εκείνη τρέφονται. Μα ο άνθρωπος σα να ’χει τα μαλλιά της κεφαλής του για ρίζες και την κεφαλή του για κορμό, τρέφεται από ψηλά.

ΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΝΑ ΤΗΣ ΛΕΣ

Ο Ιερός Χρυσόστομος δίνει τις παρακάτω συμβουλές για το πώς πρέπει να συμπεριφέρεται ο άνδρας στη γυναίκα, προκειμένου στην οικογένεια να πρωτανεύει η αγάπη, η αλληλοκατανόηση και το χριστιανικό πνεύμα: «Εγώ απ’ όλα τη δική σου αγάπη προτιμώ και τίποτε δεν μου είναι τόσο βασανιστικό ή δυσάρεστο, όσο το να βρεθώ κάποτε σε διάσταση μαζί σου. Κι αν όλα μου χρειασθεί να τα χάσω, κι αν στους έσχατους βρεθώ κινδύνους, οτιδήποτε κι αν πάθω, όλα μου είναι ανεκτά και υποφερτά, όσο εσύ μου είσαι καλά. Και τα παιδιά τότε μου είναι περιπόθητα, εφόσον εσύ μας συμπαθείς... Ίσως κάποτε σου πει: Ποτέ ως τώρα δεν ξόδεψα από τα δικά σου, έχω ακόμη τα δικά μου, που μου ’δωσαν οι γονείς μου. Τότε πες της: Τι λες καλή μου. Έχεις ακόμη τα δικά σου; Ποια λέξη μπορεί να ’ναι χειρότερη από αυτή; Σώμα δεν έχεις πια δικό σου κι έχεις χρήματα; Δεν είμαστε δυο σώματα μετά το γάμο, αλλά γίναμε ένα’ δεν έχουμε δυο περιουσίες, αλλά μία... Όλα δικά σου είναι, κι εγώ δικός σου είμαι, κορίτσι μου. Αυτό με συμβουλεύει ο Παύλος λέγοντας ότι ο άνδρας δεν εξουσιάζει το σώμα του, αλλά η γυναίκα. Κι αν δεν έχω εξουσία στο σώμα μου αλλά εσύ, πόσο μάλλον δικά σου είναι τα χρήματα... Ποτέ να μην της μιλάς με πεζό τρόπο, αλλά με φιλοφροσύνη, με τιμή, με αγάπη πολλή. Να την τιμάς και δεν θα βρεθεί στην ανάγκη να ζητήσει την τιμή από άλλους’ δεν θα χρειασθεί να ζητήσει επαίνους αλλού, αν έχει τους δικούς σου. Να την προτιμάς από όλους για όλα, για την ομορφιά, για τη σωφροσύνη της, και να την εγκωμιάζεις. Να κάνεις φανερό ότι σ’ αρέσει η συντροφιά της κι ότι προτιμάς να μένεις στο σπίτι για να ’σαι μαζί της, από το να βγαίνεις στην αγορά. Από όλους τους φίλους να την προτιμάς, και από τα παιδιά που σου χάρισε, και αυτά εξαιτίας της να τα αγαπάς».

ΜΕΓΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ

Το Δεκέμβριο του 2004 ένας μουσουλμάνος Σαουδάραβας διηγήθηκε στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο ένα συγκλονιστικό γεγονός που του άλλαξε τη ζωή. Παντρεύτηκε πριν από χρόνια μια κοπέλα πλούσια, μουσουλμάνη, αλλά ήταν στείρα και δεν μπορούσαν να αποκτήσουν παιδιά. Οι γιατροί δεν μπορούσαν να τους βοηθήσουν. Κουρασμένοι και απογοητευμένοι αποφάσισαν να πάνε ένα ταξίδι αναψυχής στη Συρία. Ο οδηγός της λιμουζίνας που νοίκιασαν για να τους περιηγηθεί στα αξιοθέατα, παρατήρησε τη στενοχωρία τους και τους ρώτησε τι έχουν. Αυτοί του εκμυστηρεύτηκαν το πρόβλημά τους και ο οδηγός τους είπε: “Έχω ακούσει πως εδώ στη Συρία οι ορθόδοξοι χριστιανοί έχουν ένα μοναστήρι της Παναγίας της Σεϊδανάγιας (Σεϊντανάγια στα αραβικά σημαίνει Κυρία Δέσποινα) τα άτεκνα ζευγάρια καταφεύγουν εκεί, τρώνε το φυτίλι από το καντήλι της Θαυματουργής Της Εικόνας και μετά η “Μαρία” των Χριστιανών, τους δίνει κατά την προαίρεση και την πίστη τους”. Ο Σαουδάραβας ενθουσιασμένος ζήτησε από τον ξεναγό να τους πάει στο Μοναστήρι κι αν γινόταν το ποθούμενο, υποσχέθηκε να δώσει σ’ αυτόν 20.000\$ και στο Μοναστήρι 80.000\$. Επισκέφθηκαν το Μοναστήρι και έπειτα η γυναίκα βρέθηκε έγγυος και γέννησε ένα υγιέστατο αγοράκι. Ο Σαουδάραβας από την πατρίδα του που ήταν έρχεται πάλι στη Συρία, για να εκπληρώσει το τάμα του. Τηλεφωνεί στον οδηγό να έρθει να τον πάρει από το αεροδρόμιο, για να τον πάει στο Μοναστήρι. Ο οδηγός όμως μαζί με 2 φίλους του θέλοντας να του πάρει όλα τα χρήματα και όχι μόνο αυτά που του είχε υποσχεθεί, δεν τον πήγε στο Μοναστήρι, αλλά σε ερημικό μέρος, όπου τον έσφαξε, τον έκοψε σε κομμάτια και τον έβαλε στο πορτ μπαγκάζ, για να τον πετάξει αλλού. Στον εθνικό δρόμο χάλασε το αμάξι του και σταμάτησε κάποιος να τους βοηθήσει. Αυτοί όμως αρνήθηκαν. Ο περαστικός οδηγός είδε να στάζει αίμα από το πορτ μπαγκάζ και κάλεσε την αστυνομία. Οι αστυνομικοί φτάνουν και τον διατάζουν να ανοίξει το πορτ μπαγκάζ. Μόλις το ανοίγει, βγαίνει έξω ο Σαουδάραβας, υγιής, ολοζώντανος, με αίματα βέβαια, αλλά ραμμένος και λέει: “Μόλις τώρα η Παναγία τελείωσε και τις τελευταίες ραφές του λαιμού μου εδώ μπροστά, αφού μου έραψε όλο μου το σώμα πρώτα”. Ο κακοποιός οδηγός και οι συνεργοί του τρελάθηκαν και οδηγήθηκαν στις ψυχιατρικές φυλακές. Ο Σαουδάραβας πήγε στο Μοναστήρι με όλη την οικογένειά του και αντί του ποσού των 80.000\$ που είχε τάξει, πρόσφερε 800.000\$, για να ευχαριστήσει την Παναγία και έγινε χριστιανός ορθόδοξος. Το θαύμα αυτό συγκλόνησε τις Αραβικές μουσουλμανικές χώρες κι όλη τη Μέση Ανατολή.

Π.Ιγνάτιος-Ηγούμενος Ιεράς Μονής των Ποιμένων,
Μπετσακούρ-Βηθλεέμ

ΑΓΙΑ ΠΕΛΑΓΙΑ, 4 ΜΑΙΟΥ

Η Αγία Πελαγία καταγόταν από την πόλη Ταρσό της Κιλικίας, έζησε όμως στη Ρώμη στα χρόνια του αυτοκράτορα Διοκλητιανού. Μεγάλωσε σε ειδωλολατρικό περιβάλλον, όμως σε νεαρή ηλικία είδε σε όραμα τον Επίσκοπο της Ρώμης, Λίνο ο οποίος την προέτρεπε να βαπτισθεί. Όταν ξύπνησε και κατάλαβε το όραμα, ζήτησε άδεια από τη μητέρα της δήθεν για να πάει στην τροφό της, εκείνη όμως πήγε στον Επίσκοπο, ο οποίος τη βάπτισε χριστιανή. Η χαρά της ήταν μεγάλη. Αφού παρέδωσε την πολυτελή ενδυμασία που φορούσε στον Επίσκοπο, για να την πουλήσει και να διαθέσει τα χρήματα στους πτωχούς και αδύνατους, στη συνέχεια πήγε στην τροφό της με την ταπεινή στολή του Βαπτίσματος. Αυτή όμως όταν την είδε έτσι ντυμένη δεν τη δέχτηκε. Αποφάσισε τότε να επιστρέψει στη μητέρα της, ελπίζοντας στη μητρική κατανόηση και στοργή. Όταν όμως και η μητέρα της την αντίκρισε με αυτή την ταπεινή ενδυμασία λυπήθηκε πολύ και την παρακαλούσε να αρνηθεί το Χριστό. Η Πελαγία απογοητεύτηκε, στενοχωρήθηκε, αλλά της δήλωσε ότι η απόφασή της ήταν οριστική και αμετάκλητη. Τότε η μητέρα της, φανέρωσε ό,τι είχε συμβεί στο γιο του Διοκλητιανού, ο οποίος ήταν αρραβωνιαστικός της Πελαγίας και αυτός από τη θλίψη του αυτοκτόνησε. Τότε ο Διοκλητιανός οργισμένος για το θάνατο του γιου του, έπιασε την Αγία Πελαγία και την έβαλε μέσα σ'ένα χάλκινο πυρακτωμένο βόδι. Και έτσι η Αγία έλαβε τον ακήρατο στέφανο του μαρτυρίου.

Η ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ

Ένα ποντικάκι κάποτε, παρατηρούσε από την τρυπούλα του τον αγρότη και τη γυναίκα του που ξεδίπλωναν ένα πακέτο. “Τι λιχουδιά άραγε έκρυβε εκείνο το πακέτο;”, αναρωτήθηκε. Όταν οι 2 αγρότες άνοιξαν το πακέτο, δεν φαντάζεστε πόσο μεγάλο ήταν το σοκ που έπαθε το ποντικάκι, όταν διαπίστωσε πως επρόκειτο για μια ποντικοπαγίδα! Τρέχει γρήγορα λοιπόν στον αχυρώνα, για να ανακοινώσει το φοβερό νέο!

-Μια ποντικοπαγίδα μέσα στο σπίτι! Μια ποντικοπαγίδα μέσα στο σπίτι!

Η κότα κακάρισε, έξυσε την πλάτη της και σηκώνοντας το λαιμό της είπε:

-Κυρ ποντικέ μου, καταλαβαίνω πως αυτό αποτελεί πρόβλημα για σας, αλλά δεν βλέπω να έχει καμιά επίπτωση σε μένα. Δεν με ενοχλεί καθόλου εμένα η ποντικοπαγίδα στο σπίτι.

Το ποντίκι γύρισε στο γουρούνι και του φώναξε:

-Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι! Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι!

Το γουρούνι έδειξε συμπόνια, αλλά απάντησε:

-Λυπάμαι πολύ κυρ ποντικέ μου, αλλά τι να κάνω, για να σας βοηθήσω; Δεν ξέρω.

Τότε το ποντίκι στράφηκε προς την αγελάδα και της φώναξε κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου:

-Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι! Έχει μια ποντικοπαγίδα στο σπίτι!

Και η αγελάδα απάντησε:

-Κοιτάξτε, κύριε ποντικέ μου, πολύ λυπάμαι για τον κίνδυνο που διατρέχετε, αλλά εμένα η ποντικοπαγίδα το μόνο που μπορεί να μου κάνει είναι μια διπλωματιά στην κοιλιά μου.

Έτσι ο καλός μας ποντικούλης έφυγε με κατεβασμένο το κεφάλι, περίλυπος και απογοητευμένος, γιατί θα έπρεπε μόνος του να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο της ποντικοπαγίδας. Την επόμενη νύχτα, ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν το θόρυβο που κάνει η ποντικοπαγίδα όταν κλείνει, ξύπνησε τη γυναίκα του αγρότη που έτρεξε να δει τι συνέβη, αλλά μέσα στη νύχτα, δεν πρόσεξε πως στην παγίδα πιάστηκε από την ουρά ένα φίδι. Φοβισμένο το φίδι δάγκωσε τη γυναίκα! Ο άντρας της έτρεξε γρήγορα και την πήγε στο νοσοκομείο. Αλλοίμονο όμως, την έφερε στο σπίτι με ένα πολύ υψηλό πυρετό. Ο γιατρός τον συμβούλεψε να της κάνει ζεστές σουπίτσες και έτσι ο αγρότης έσφαξε την κότα, για να κάνει μια καλή κοτόσουπα, αφού όλοι ξέρουμε πως στον πυρετό δίνουμε κοτόσουπες. Αλλά η αρρώστια της γυναίκας πήγαινε από το κακό στο χειρότερο και όλοι οι γείτονες έρχονταν στη φάρμα να βοηθήσουν. Ο καθένας με τη σειρά του καθόταν στο προσκεφάλι της γυναίκας 24 ώρες το 24ωρο. Για να τους ταΐσει όλους αυτούς ο αγρότης, αναγκάστηκε να σφάξει το γουρούνι. Τελικά όμως η γυναίκα δεν τη γλύτωσε, πέθανε. Στην κηδεία της ήρθε πάρα πολύς κόσμος, γιατί ήταν πολύ καλή γυναίκα και την αγαπούσαν όλοι. Για να φιλοξενήσει όλον αυτόν τον κόσμο ο αγρότης, αναγκάστηκε να σφάξει την αγελάδα. Ο κυρ ποντικός μας, έβλεπε όλο αυτό το πήγαιν'έλα από την τρυπούλα του με πάρα πολλή θλίψη.

Γι' αυτό την επόμενη φορά που κάποιος μας πει πως έχει ένα μικρό πρόβλημα-μεγάλο για αυτόν-και που ίσως εμάς δεν μας πολυαφορά, ας θυμηθούμε πως όταν κάποιος από το περιβάλλον μας κινδυνεύει, βρισκόμαστε και εμείς σε κίνδυνο. Είμαστε όλοι συνεπιβάτες σ' αυτό το πλοίο που το λένε ζωή. Ο καθένας μας αποτελεί τον κρίκο της ίδιας αλυσίδας, είμαστε απαραίτητες ίνες του ίδιου υφάσματος και αν ένα μέρος του υφάσματος χαλάσει κινδυνεύει να σχιστεί όλο το ύφασμα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ-ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΕΝΟΡΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΕΡΕΑΣ Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΡΑΜΑΝΤΑΝΑΚΗΣ
ΤΗΛ. 6939187930
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΩΝ
ΜΑΡΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΑ ΚΙΑΚΗ-ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΨΩΜΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΕΛΕΝΗ ΑΡΙΓΥΡΗ